

Disse Løntillæg er stigende fra 50 til 500 Kr. i Forhold til Begyndelseslønnen saaledes, at de, der begynder med 1,000 Kr., faar et Tillæg af 50 Kr., de, der begynder med 1,230 Kr., faar et Tillæg af 100 Kr., de, der begynder med 1,350 Kr., faar et Tillæg af 150 Kr., de, der begynder med 1,470 Kr., faar et Tillæg af 250 Kr., de, der begynder med 2,250 Kr. og med 2,800 Kr., faar et Tillæg af 350 Kr., og de, der begynder med 4,400 Kr. og med 5,000 Kr., faar et Tillæg af 500 Kr. Jeg har som Medlem af Lønningsudvalget i adskillige Aar kæmpet imod den Maade at give Løntillæg paa. Jeg kan stadig ikke se rettere — mit Syn paa dette Spørgsmaal er ikke blevet forandret gennem Aarene —, end at samfundsmæssigt set er den ene og den anden af dem, der sidder inde med saadanne Stillinger, som her behandles, lige nyttige og burde i Konsekvens af denne Betragtning have lige Løn. Dette kan man, saaledes som Forholdene nu en Gang har udviklet sig i vort Samfund, ikke naa til. Men vi har arbejdet, og med noget Held, paa at faa indskrænket Forskellen mellem de forskellige Løntillæg, og det er ogsaa til Dels sket her. Det forekommer mig at være fuldstændig meningsløst, at den, der har den lave Løn, ogsaa skal have det lave Tillæg. Skulde der være Forskel paa Tillægene, burde det være omvendt. Dette anbefalede vi i sin Tid i Lønningsudvalget, men vi kunde ikke vinde Stemning derfor. Men man maatte dog, synes jeg, kunne naa til, at Løntillægene blev lige store til begge Sider.

Imidlertid havde denne Opfattelse neppe faaet mig til at tage Ordet ved denne Lejlighed, men der er et grelt Forhold, der faar mig dertil, og som er i god Konsekvens med det efter min Mening fejlagtige Princip, som nu gennem en længere Aarrække er knæsat. Det er en Bestemmelse, som efter et Ændringsforslag til § 6 blev vedtaget ved anden Behandling i Gaar. I § 6 stod der følgende: „Det underordnede Personale faar Uniforms- og Beklædningsgenstande leverede efter de for hver Institution fastsatte Regler. De hertil fornødne Beløb saavel som de til Lønninger, Kontorhold, Dagpenge og Befordringsgodtgørelser paa Tjenesterejser fornødne Beløb bevilges paa de aarlige Finanslove“. Hertil foreslog Udvalget — og dets Forslag blev vedtaget — at tilføje følgende Bestemmelser: I Dagpenge paa Tjenesterejser udbetales der vedkommende Tjenestemænd, naar de overnatter udenfor deres Hjem eller udenfor det Fartøj, i hvilket de gør Tjeneste: i

1ste—3die Lønningsklasse 3 Kr. pr. Døgn, i 4de Lønningsklasse 4 Kr. pr. Døgn, i 5te og 6te Lønningsklasse 5 Kr. pr. Døgn, i 7de Klasse 8 Kr. pr. Døgn og i 8de og 9de Klasse 10 Kr. pr. Døgn. Her har vi altsaa det samme System som det, jeg før omtalte: man takserer de forskellige Tjenestemænd saaledes, at den, der har den lille Løn, skal ogsaa have det lille Vederlag for Natophold udenfor Hjemmet. Jeg kan ikke se rettere, end at her burde det være Lighed. De paagældende bør have saa meget — og det kan man nogenlunde sikkert beregne —, at de efter Tid og Omstændigheder i det mindste ikke har noget Tab ved at være ude, men det er dog givet, at hvis nogen af dem ønsker at faa det mere bekvemt, end hvad der kan siges at være jævnt almindeligt, vil de, der har de store Lønninger, dog bedre kunne betale af deres egen Lomme, end de, der har de mindre Lønninger. Det er dette Forhold, jeg særlig vilde gøre opmærksom paa.

Man kan nu med nogen Ret spørge: Hvorfor gøre opmærksom paa dette? Det er jo ingen Nytte til, Loven bliver vedtaget, som den her foreligger. Dertil vil jeg svare, at jeg i Overensstemmelse med min tidligere Stilling til dette Spørgsmaal har ønsket, nu da jeg staar paa Falderbet, og det maaske er sidste Gang, jeg taler i den lovgivende Forsamling, at fastslaa, hvad der er min Grundbetragtning, i det Haab, at den en Gang maa vinde Fodfæste, saa at man noget mere gør det, jeg kalder Ret og Skel i denne Henseende, og ikke fortsætter med den Fremgangsmaade, man hidtil har fulgt, og som omtrent kan betegnes ved disse Ord: Den, der meget har, skal meget gives, og den, der lidet har, skal det lidet endog fratages, som det hedder i Skriften. Man kan sige til mig, at det er haabløst at tale om denne Sag, og det er det maaske ogsaa, men naar jeg alligevel har dristet mig til det, er det, fordi jeg havde en stærk indre Trang til at faa det sagt, og fordi jeg tænkte som saa, at der maaske kunde komme den Dag, da den Grundbetragtning, jeg her ligesom tidligere har gjort mig til Talsmand for, kunde komme til at gøre sig stærkere gældende end hidtil. Hvad Grund til Haab, jeg har, kan man spørge. Jeg har den Grund, at min Opfattelse er den retfærdigste, og den, der bedst er egnet til at fremme en Sandhedens lykkebringende Udvikling i vort Folk, og derfor tror jeg, den skal vinde frem og faa Fodfæste.

Jeg vil slutte med det bekendte Ord,